

MEGJELENIK KÉTHETENKÉNT EGYSZER.

Igen tisztelt Olvasó-Közönség.

Nasszerencsítlenség az „Ellenőr“ ússág írója árva fejéhol a mi-
ről midőn sietnik kellő tisztólettel híradással lönyyi, azt is vagyok szö-
röncés köztudomásra hoznyi, hogyhát mig Ű Isten jóvótábú mögöst
észhö kaphat és lábra áhat, agyég rám parancsút, hogy én irjam mög helyötte ezt a
fránca ússágot, nehogy az érdemös közönsig agyég unatkozzék.

Hát mondok, én is csak jártam iskolába, írnya mögtanúttam ekkicsit, dógaimtú
mög rá irek, kéthét alatt mög majd csak birok agyég papirra bigyeszteti, hogy mögne-
vettessem a közönsiget, hát mondok lelkiösméretes dolog kisegítenyi az Pakombiró urat,
a ki elég bünös vót és kiát egy rezsdás pisztolynak luka irányába, és töhetetlené lü-
vette magát az ússág iráshó.

Egyig nem vóna itt hiba, hanem csak az, bogy im mondok versönyi is kék, a
mire paszióm sohase vitt rá, de mög oszt nem is tróbátam, de e bajon majd csak
ússegitek, hogy Fodor testvir sógorom a ki röttenetösen ért a lakodalomi rikmusoláshoz,
ebbe az ússágba is csavarint egyet, a kit oszt majd kótára szödök magam is.

Hamá mondok, belekóstolok ebbe az úri foglalkozásba, hallögyék az munka méltó
tollamhó. Én nem szoktam veszekednyi nem is igen piszkállódok ott, a hol lakostársá-
imnak fájni szokott, ha csak valamelyik ifiúr valami keserüt nem ir. Simán szoktam
bánni az embörökkel, mer ha szántok is, mindég eszoktam a göröncsöt boronányi igy
tanútam apámú, mikor kimaradtam az iskolábú és az ekeszarva közé állított.

Azé hát most sok jó egéssiget kívánva az olvasó közönségnek, engödelmet ké-
rek! Pakombiró úrnak mög jobb erkölcsöket óhajtanék, sietök eleget tönnyi rámparan-
csút hivatalomnak.

Kisbiró
helyöttes ússágíró.

HIREK.

Es az általam íródott ússág most má a Sándor Schwarzna is kapható, nem úgy mint egygyég

A széntai kugli-gyülekezetbe az aszszonyok dobálósdit játszanak; hallod-e anyjukom: maj' még főzöm én az ebédöt, csak té sé maragy e a multságbü.

Augusztus hó 3-án délutáu három órákkó ritka jelensig vót szömlélhető a Hauser sarkán, bankó hullás vót. Szödögete is egy kolégám.

A ki a narrétbe óhajti fölös számu marháit hajtani, az el ne mulassza azokat bejelöntení, mert megbirságozódik, ha ép maga lösz is a rönd öre, mer hát 15 fit is piz, üssön belé a lukas szakajtó!

Aszongya az asszony a napokba hogy: „apjuk, katonák gyünnek az öszre Széntára.“ — Tudományom van róla — mondok, — mer föl a feje beléjök az Tanácsnok úrnak, a mi annyira zavarja hivatalos fogalmazványát, hogy még eppár nyergöst a diszterembe is, majd hogy be nem kovártélyozott.

Alkaptány urunkat is restellálták má hivatalában. Éljen! jó van ez így, mert rönd is csak akkó van az kapitányságná ha ű ott van. Röndnek pedig muszáj lönyí.

Aszongyák, hogy a korella mögöst itt van má. Nem esudáalom, mert a főorvos úr ráparancsút, hogy rülünk se feledkezzék meg.

Eddarab abbú a külföldön törtint áskálódásokból a szögedi hidra is kerút, ahunnan visszakerút hazájába, és penészödni eltövödött az iskolák pallására. Jó lösz szigoruan örizgetnyi, nehogy mondok újra lábra kapjon.

Fodor komám uram mindig avvá csititi az asszonyt: „Ne búsuljék ke komaszony, az ördög sem olyan fekete ám, mint a minőre festik.“ — Biz igaz a, a pótadó sem olyan föstös, mint a minőnek sok képviselő festyi.

Mindön birság megapellálható, lekkivát ha a birság kiszabása titkos szándékbü törtinik, aszongyák a torony alatt.

Vanmá Szentán mondok a Tanácsnok úrnak, lópiarcz, tyúkiarcz, sörtésziarcz, buzapiarcz, gyümöcsziarcz és a többi, jó vóna tán ha még madárcziarcz is vóna, ez is csak szaporitaná a város gyüvedelmét, mert drága itt egy idő úta a Gimplimadár.

Aratásnak, nyomtatásnak vége; lött is annyi búza, hogy az idén hótyig nem halunk meg éhön.

EMLÉKKÖNYVBE.

A szögegyi Napló irta az ujságot,
A bizottság egy tanítót hogy kidobott,
Ismerjük mi régen szép maszk kivoltodat,
Tedd bolonddá édes öcsém önmagadat.

Szidhatod a papot, mert ő jót tett veled,
Azért ne félj kicsim meg él az nélküled;
Hanem aztat mégis a füledbe súgom
Nem jó vége lehet ennek szép galambom,

SIRIRAT.

Azt sajnálom, hogy meghaltam,
Soha magam le nem ittam.
De azért csak békén vagyok
Amíg csak föl nem támadok.

Hej! de leszopom magamat,
Csillapitom fájdalmamat,
Hogy míg éltem jó nemlaktam,
Soha magam le nem szoptam!
Ammen!

Talpendüft Sája óhajtványai.

Fóth és Vürüsegyháza khüzütf vándorolja a the khi és be megkhüröszthölt lelkhed az ithélet naphig.

Ledjen a the jomrod edj halas thó, és harshányan brekekjenek benne a harsány hangú békákok.

Ledjen nekhednek mindenkhi olejan jú boráth, mint János oreságh van Kheceli Dainak.

Khüzlönyben mondjanak rúhladrúl egy dicséhret!

O János oreságh állitson khi nekhednek egy szhivességi váltó.

Hizlaljal te megh ed million szünyoght.
Trokár ledjen a thied életmentő.

O Pakhombiró oreság fholla hirdessen a the népszherúséged.

Oz „Ellenőr“ ledjen a the erkholesi bizonyitványt nekhednek.

Ütven phédánt khüldjenek nekhednek a Khühönnytül.

Pophák hordója ledjen a tied loftbalon.

Modjor Bálent ledjen thüled ürükhadjó.

A Titheli artézi kót adjon nekhednek thafel-musikt.

Harsánygi oreság ledjen thüledtül a jó-akharó s eztet sojátkhezüleg bizemositsa.

O shajó kotya ogasson meg thégedet.

Sak csophán a fhüld enyhitse fhájdolmad.

Friczi Sententiái

Hallod-e Pétör! apád akkor követte el a legnagyobb hibát, mikor nem Gábornak köröszöltetett. Így legalább nevedbe is vóna bor.

Pétör, roszt hordó lett vóna belöled, mert ha csapra ütnének, egy csöppet se eresztenél,

Ha eljönnek a huszárok, mit gondolsz Pétör! olesóbb lesz-e a bor?

Zsiga mikor iszik házasodik, Pétör meg mikor iszik házatlanodik.

Má sokat ittam életembe, de egy korty sem volt olyan keserű, mint mikor a háznumerám lecsúszott.

De bolond is vagy te Pétör! hogy a Goldsteinhó és nem Farkas Urbánhó jársz fürdeni.

Hejj de jó is vóna Pétör, ha a jó Isten olyan tehenet is teremtene, a melyiktől bort lehetne fejni.

Csak azt szeretném Pétör, hogy egyszer fiákeron vitetnének hazb.

Ferkó sógor mióta nem kalandozik, lég-hajón jár Apátfalvára.

De kár, hogy nem én vagyok a Pupák, neked is jobb lenne Pétör.

Csodabogarak.

Kinállkozó levél!

Kereskedési ismereteimet terjeszteni, hogy a zentai szőlő hegyi Oskolából az Tanító Istenben boldogult az elmúlt hóban elhunyt. Tehát az biztos üreg helyet elnemi óhajtván, — bátor vagyok szolgálatomat ajánlom. Hét évet töltöttem Szabatkán. N. Baró Rédlit uraságnál jelenleg pedig egy évóta az X. pusz-tán úr hatalma alatt is az által. Merészkedem a Zentai szőlőhegyi üreg iskoláért . . . , ürhoz levelemel alkalmazkodni. Ezen lefolt időm alatt mindig vegyes Tanó-

ezák között töltöttem, tanuságom magyar és német, 4 latin oskolából maradtam ki.

Hizelkedem tehát magamnak, hogy . . úr engedékensége mellett — azon hellet mely szives vóna átaladni nem vóna teljes megele-gedésére betölteni!

Erkölesi viseletem illető ura hi-vatkozom, és azon bizonyitványokkal melyeket kaptam, józan és tökéletes heltartó kevés család csupán hitvesemel. Korom éves 28 születés. Legnagyobb ó-beesei alázatossággal könyör-göm az üreg helyért elnyerni, és híven, hogy semmit sem követtem el, mi által elégületlen ségére adtam volna alkalmat.

Ha szives lesz úr ajánlatomat el-fogadni, lelkiismeretes teljesítése által fogok, — hajlandóságát megnyerni és azután is fen-tartani.

Ha a meg ürült helyet szerencsés leszek, igyekezni fogok, — bizalmat szorgalmam, kö-telességemet pontosan teljesítése által igazolni!

N. N. Pusztai tanító.

Hogy milyen ékes irálylyal kívánta az illető folyamodó kereskedelmi ismereteit a tanítói pályán érvényesíteni, arról hallgat a krónika, csak egy a bizonyos, és ez az: hogy még ma is vannak a népnevelők között ily nyakatekert irályú skriblerek.

Nasságos fő Biró úr!

Nem tehetek anél egyebet a jónál az felebaráti szeretet iránt. Belém oltott természet t. i. bár vizsgálat után kerekedjen ki jóra nevelt Családom is. Most legközelebb-múlt éjjel tűzvész támadtára, minden ahhoz szükséges oltó edényekkel lelkesen kiáltak, magam ki a láng dühét előzni a legközelebbi háztetőre száltam. Ezen szerencsétlen nőm pedig felkér-etett az tűz által szerencsétlenségtől, mint biz-tos üsmerős, hogy a kihordott holmira vigyá-zon, hogy odébb ne rabolják, minek utánna ő mint hű, az egész város népével tanusitva oszlopúl álván: jön feléje egy fináncz. Ki azt kérdi tőle, hogy ott minek ál, mondja nőm: én ezen szerencsétlenek portékáit őrzöm, a mely sorra úgy vágott kivont kardal agyába, hogy orrát porczogóstól elszelte. Felséges Isten, hát ha a feje ketté esett volna, tehát ez a hűség bére? én vagyok az az ember aki tu-dom magamat igazolni jól állott minden elő-döm a fejedelmek iránt, ma is teljesítője va-gyok minden jónak mint gyarló utód.

De azt szentül hiszem Felséges Császár-om és királyom nem azért adta a fináncz uraknak az fényes kardot, hogy a jó állástól eltiltsák az embert, különösen oly bátorságú asszonyt mint az én leszelt óru nőm, ki min-denjóra halálíg kész. De legfájdalmasabban, midőn azt hallottam, hogy Ők csupa nevet-sig tárgyává veszik, hogy egy aszonynak lö-

szelheték, az orát, de én azt tudom és bizonyítom az egész város népével, hogy egy jó szülőnek és Családanyának, a szerencsétleneken könyörülőnek szelte le az orrát, melyet mind én, mind nóm halálíg fognak sajnálni.

N. N. deákpárti v. polgár és farragó.

LYRA!

A Közlöny 33. számából.

— Mutatóul. —

A lét egy-egy felhődarab
Beragyogják a sugarak
Nézd: ott a bárány fellegek
„ : itt a kicsi gyermekek.

— Variáció: —

A lét egy-egy sunka darab
De jó lenne egy-egy falat
El-el nézem a darabot
Kivánok egy jófajtatot

(Folytatjuk.)

Lirom, lárom nem bánom,
Ha elhagy is a párom,
Hagyott el má másszor is
Ennek neve volt Maris
Azt mondom már magam is.
A ki Maris mind hamis.

Lirom, lárom Katiczám,
Csapj fel és légy mamiczám,
Nem bánod meg ha mondom,
Kőkényszemű Angyalom
Érted eped, érted ég
Szivemben a reménység.

Különfélék.

Minapába böstörködtünk mi kisbírók a priescsen, a mint fekszőm oda szóll a dobos: hé, pajtás, mögtunád e mondanyi mért szeretyi a fiú úgy az édosannyát? — Hát mondok tán azé, mert ő szülte, Nem a, mondja rá a dobos, hanem azé mert nemlőhet az anyóssa.

Mielőtt még kisbíróvá löttem, Zomborba törvénszéki szóga vótam, ott történt, hogy

mikó egy zsványt halálra itéltek, kérdi tüle jaz elnök úr; van-e még valami kivánsága a kivigzis előtt? Igen is van, mondja ű. Ha meghalok ne temessék mellim az anyósom.

Friczi külön böngészetei

Ferkó sógorom felhagyván kalandozásával, kormányozható léghajón kísérelt Apátfalvára zónázni. De óh fátum! a léghajó Pupák háza fölött oly szerencsésen robbant szét, hogy Ferkó sógor minden veszély nélkül a Magóféle koresma ajtajába repült.

Hallod Pétör milyen művész ez a Zsiga. Kolombus meg Guttenberg kismiskák Svarzhó. ki a sápváltóra nyilatkozványt ad, Zsiga barátunk ötet is lefőzte, feltalálta, hogy köll piktól és kard nélkül párbajozni, a mult héten egy borbélylyal párbajozott, ugy, hogy a balkezettel egymás orrát, jobb kezettel egymás nyakát szorongatták, mig annyira nem járt a mejjük, mint a Kerekes koma fújtatója, végre el-estek. Magukhoz térve, kezet fognak, hat-hat fraklit megisznak, a becsületnek elég van téve, és így a párbajnak is vége.

HIRDEDETÉS.

Van szerencsém előfizetésre hívni fel a t. cz. Közönséget. Lapom, melyet ez évi szeptember hó 1-én megindítok a „Zentai-Közlő“ czímet viselendi. Előfizetési ára egy évre — alku szerint. Iránya: püföletes, szelleme: dögleletes, mely irányt és szellemet eléggé igazol következő program.

Reszkessetek! Mégegyszer reszkessetek! Háromszor, négyszer! Hallottatok-e hirét a hires R. Franczinak? Oh igen! Tudjátok ki volt Ő, mi volt Ő s még mivé lesz! E név elég garancia nekem, mert nehidjétek, hogy e faj kiveszett! Oh nem, még él, élek, itt vagyok még én, nevem Di Plombi János. Nevem ágyú, bomba, — revolver! Elvem: üsd a Zsidót, üsd a papot, üsd a tanárokat, üsd, üsd, csak engem nebánstatok! Megértettétek? Nos hát reszkes byzancia!

A Zentai-Köz-ló
Szerkesztősége.

Felelős szerkesztő:

PAKOMBIRO.

Nyomatott a „Zentai Hirlap“ könyvnyomdájában.